

Розділ 1,

у якому з'ясовується, що Наталю Василівну слід пожаліти

Десятки сонячних зайчиків витанцьовували на похмурих стінах кімнати, наче сонце рано-ранісінько вирішило причесати перед дзеркалом свої промені, й усі вони кинулися сюди.

«Сонячні зайчики... Виходить, сонце — це величезна небесна зайчиха?» — Максим відвів очі від директора й глянув у вікно.

Мить — і один із зайчиків сів на перенісся Наталі Василівни. Вона поморщилася й нервово смикнула головою.

«Цікаво, чи їдять дракони зайчиків? Напевно так — ковтають світні сонячні кулі, тому й дихають вогнем. Усе логічно. — Хлопчик узагалі не чув, про що розмовляють дорослі. — Ну ж бо, відкривай пащеку».

— Дерев'яно, ти хоч розумієш, що утнув?

Сонячний зайчик сковзнув із перенісся донизу і блиснув на кінчику язика Наталі Василівни. Максим розплився в посмішці... Це ж треба!

[>>>](http://kniga.biz.ua)

— А він сміється! Ні, ви це бачите? Йому все смішки! Спочатку підсадив мені вірус у комп'ютер, а тепер збиткується! Дмитре Івановичу, я вимагаю виключення!

— Наталю Василівно, спробуймо не гарячкувати. Максиме, ти хочеш щось сказати?

Хлопчик перевів погляд на маму — та ще й досі героїчно трималась і не пускала сльози. Крити було нічим: Макс завинив з усіх поглядів, провину доведено, а постраждала невблаганна.

— Може, ти вибачитися хочеш? — звук голосу Дмитра Івановича й лунка прямота його інтонації нагадували прицільний постріл у вухо.

«Нехай спочатку вона вибачиться! Не треба було мене увесь час шпиняти. Якщо сама заробляти не вміє — нічого іншим заважати».

— Вибачте, — втупивши погляд у підлогу, промовив Максим. Огризатися й загострювати конфлікт було не варто.

— Що мені оте його «вибачте»? Що? — Наталя Василівна взяла ноту «фа» третьої октави і майже кричала. — Сьогодні він мені комп'ютер зіпсував. А завтра що? Камінням вікна бити прийде? Або в під'їзді з ножем перестріне?

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Наталю Василівно!.. — Директор промовисто глипнув на вчительку з-під окулярів.

Лише два дні тому життя здавалося Максові зрозумілим і безхмарним. Спектакль, який вони поставили із сусідкою Машкою, викликав бурю захвату: у соцмережах тільки й питали, коли наступна вистава. Бізнес став «злітати», і жодне чарівництво з кулями для цього не знадобилось... А потім — бац! — і в одну мить ні спокою, ні підтримки.

Коли Максим посперечався з Машкою, хто з них перший заробить на десяток ліхтариків бажань, він і не думав, що мотузочка розкрутиться аж так далеко. З ботаніка, який вірить у дива і мріє про чарівні мантії й палички, він перетворився на Бізнесмага зі своєю маленькою школою. І хоча його учні, місцеві бабусі й дідусі, навчалися комп'ютерно-смартфонної грамоти, а не застосування магічних предметів, для дванадцятирічного хлопчиська й це було не по-дитячому круто.

Мрія! Та й Машчину мрію він утілити зміг: нехай не з першого разу, але все-таки вони створили власний театр і навіть зіграли спектакль не «в мінус», заробивши на постановці й лимонаді. Лютий

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

ворог, історичка Наталя Василівна, майже похвалила їх за виставу; майже... Та от невдача: Макс, образившись на постійні причіпки, на той час уже встиг запустити вірус через її акаунт у соцмережі.

І тепер хлопчикові здавалося, що про це говорить усе місто. Незнайомі люди дивилися якось скоса. У карканні ворон вчувалося: «Сор-р-р-ром, сор-р-р-ром». Дворовий пес Кокос, який завжди радісно стрибав на руки й облизував його обличчя мокрим язиком, перестав навіть на власну кличку озиватися. І Машка...

Удома — безугавні телефонні дзвінки й розгублені очі батьків. Це вам не банальна витівка на зразок розбитої лампочки або хуліганства на перерві. Це вірус, який пошкодив комп'ютер шкільної вчительки. І син зробив це з помсти! Батьки просто не розуміли, як реагувати: карати, щиросердно поговорити чи звертатися до психолога.

Не розгубилася лише бабуся Нюся — ось психолог усім психологам. У день X, десь близько опівночі, вона приїхала на таксі — спершу поговорила з Максом (і що важливо — без нотацій і показних

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

зітхань), а потім пішла заспокоювати батьків. Виявляється, за весь свій час роботи в школі бабуся ще й не таке бачила.

«Я — людина-невидимка... Переді мною кам'яна стіна. Ніхто не зможе її зруйнувати». — У за-вислій паузі Макс робив те, на чому розумівся як ніхто інший, — візуалізував магічний захист і крутив у кишенях штанів дулі. Дурість? Коли весь світ постає проти тебе, будь-які засоби слушні.

— Дмитре Івановичу, ви пробачте, але я звертатимуся до поліції. — Дулі не допомогли — Наталя Василівна не відступала. — Ви мене відмовляли, та я бачу, що діла не буде. Жодного каяття... Стоїть і сміється.

Максим звів очі на маму. Вона навіть не намагалася захистити сина перед учителькою. «Поліція так поліція» — ніби говорив її осклянілий погляд, спрямований на сонячну пляму, що нерухомо завмерла на столі директора.

— Так, Дерев'янку, можеш іти. А ви, Наталю Василівно, залишіться, будь ласка. Подумаємо, що робити... Хочу з вами дещо обговорити.

Мама взяла Макса за руку й, навіть не попрощавшись, повільно вийшла з кабінету. Останнє, що

запам'ятав хлопчик, — гримаса холодної зверхності, що застигла на обличчі вчительки.

* * *

«Поліція... Офігити просто! До чого ж це все призведе? Оштрафують батьків? Поставлять на облік? Докопаються, що я не плачу податків? Запроторять до в'язниці?»

Макс лежав у своїй кімнаті, уткнувшись обличчям у подушку, і думав, думав, думав... За стінкою лунав мамин голос, який зі звичного щебету перетворився на стогін пташки, що потрапила в ураган.

— Я не знаю, що робити... Я навіть не уявляю, як і чим піддобрити цю мегеру.

«Зрозуміло... Телефонний звіт бабусі Нюсі».

— Так, навіть поліцією погрожувала! Звісно ж, Дмитро Іванович не дозволить їй цього зробити — занадто сильний удар по репутації школи. Ага... Ой, якби я знала... Так, зараз дам...

По рипучому паркету зачовгали кроки, тихо прочинилися двері, і пролунав мамин вкрадливий голос:

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Максе, з тобою бабуся хоче поговорити. Візьми.

— Алло!

— Максимчику, ну як ти?

— Нормально, ба.

— Я хочу розповісти тобі одну історію. Послухаєш?

— Давай, — байдуже мовив Максим. Аби лише не «ох» та «ах» по двадцятому колу. Хоча до бабусі в цьому сенсі претензій нема.

— Коли я ще тільки починала працювати в школі — дуже давно — у мене в класі вчила-ся дівчинка Світлана. Як то кажуть, із неблагополучної родини. Батька не було, мати частенько випивала й майже не звертала на неї уваги. Одяг старенький, іноді рваний або брудний. Та й коси їй заплітати не було кому. Я кілька разів зробила їй зауваження щодо зовнішнього вигляду, але закінчилося це тим, що мама Світлани взяла й просто обрізала її довге волосся. Через це дівчинка стала схожою на переляканого розкошляного горобчика. Ти слухаєш, Максе?

— Так, — ледве чутно буркнув хлопчик і закотив очі — мовляв, своїх проблем мало, то навантажуйте ще й історією якоїсь там Светки.

— Уроки вона часто пропускала, вчилася погано. Незважаючи на всі мої старання, із цією дівчинкою ніхто не хотів дружити. Діти частенько з неї глузували, а коли трохи підросли, стали по-дрібному капостити: то зошит або підручник сховають, то каміння в портфель накладуть, то прізвисько якесь вигадують...

Одного разу в її сусідки по парті зник новенький набір фломастерів, і всі однокласники подумали на Світлану, влаштували їй бойкот. Я повторювала, що не пійманий — не злодій, але, правду кажучи, була майже впевнена, що це вона їх узяла.

Аби дізнатися правду й вплинути на ситуацію, я сказала, що до класу прийде міліціонер із собакою, після чого на перерві до мене підійшов один учень і тихо зізнався, що це зробив він.

Невдовзі матір Світлани позбавили материнських прав, а дівчинку забрали до інтернату. Її відвезли в інше місто, і на цьому наші шляхи розійшлися. Щоправда, залишилось якесь відчуття провини.

— Кахи-кахи, — подав голос у трубку Макс, але нічого не сказав.

— І ось нещодавно мої колишні учні запросили мене на зустріч. Максе, ти не уявляєш, як я здивувалася, коли серед знайомих облич побачила Світлану. Мабуть, ніхто цього не очікував. Коли ж підійшла її черга розповідати про себе, ми всі очманіли від її оптимізму й доброти.

Життя Світлани склалося щасливо: родина, діти, улюблена справа... Здобути вищої освіти вона, щоправда, не змогла, але руки в неї золоті й старання хоч відбавляй. Вона навчилася вишивати, створює чудові картини, працює в інтернет-крамниці з продажу товарів для вишивання. А нещодавно в неї навіть була персональна виставка робіт.

І знаєш, що найдивніше? У її спогадах про школу не було жодного поганого слова. Вона сміялася з того, від чого мені хотілося плакати.

Наприкінці вечора підвівся староста класу й від імені всіх попросив у неї пробачення. А вона здивовано усміхнулася: «Та ну, друзі, ви що? Я й не пам'ятаю...»

Бабуся зробила паузу й розчулено шморгнула. Вочевидь, знову нахлинуло.

— Це я до чого розповідаю, ріднесенький мій онучку. Світлана, за логікою речей, мала вирости

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

нешасною й озлобленою на весь світ, на зустріч випускників просто не прийти, а нас — ненавидіти. Але вона прийшла... І, як з'ясувалося, не пам'ятає поганого, не прагне помсти. Тому й щаслива. Розумієш, про що я?

— Розумію, ба.

— Образа й злість — не найкращі почуття. Я знаю, що Наталя Василівна вміє дошкулити. Але якщо вона думає не так, як ти, це ще не означає, що вона погана. Не слід її засуджувати. І злитися не слід. Пожалій її.

«Пожаліти Наталю Василівну?! Цю відьму? За все, що вона зробила?»

— Добре, Максику, подумай про це. І будь сильним. Передай мамі слухавку. І гарного тобі вечора.

Віддавши мамі телефон, Максим знову вдався в задуму, але тепер уже в діяльну. Почуття безсилля випарувалося — бабусі вдалося змінити хід його думок.

«Якщо Наталя Василівна постійно підштрикує мене грішми, може, це означає, що їй самій їх бракує. Може, її погрози й скарга директорові — така сама театральна постановка, як у нас із Машкою?»

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>